

Compó horgászata

Hozzáadta: Villantó m.
2007. március 27. kedd 13:55
Utolsó frissítés 2009. szeptember 24. csütörtök 21:28

Hol keressük:

A compó lassú folyású folyó és állóvizeink lakója. Elsősorban iszapos, növényvel sűrűn benőtt vízterületeken keressük. Oxigénigénye csekély, ezért vígan megél a gyorsan felmelegedő kisebb tavakban is. Néha teljesen beássa magát a vízínövényzet sűrűjébe, ott találja meg táplálékának nagy részét, vízirovarokat friss növényi hajtásokat, mégis legnagyobb kedvence a vörösszúnyoglárva, amit az iszaptól csipeget. Mocsarakban, lápokban is megtalálható, régebben a magyar halászok kenyérhala volt. Színe rendkívül jól alkalmazkodik környezetéhez. {jumi [/jumi.html]} Kapási idők:

Főleg a melegebb hónapokban horgászhatunk rá eredményesen, tavasszal mikor a jég levonul még pihenéssel tölt néhány hetet, mikor a víz kezd egy kicsit felmelegedni csak akkor indul táplálékkeresésre, ilyenkor kapása rendkívül finom óvatos. Horgászati szempontból a legsikeresebbek azonban a nyári hónapok, ősszel is táplálkozik de inkább csak a mélyebb részeken tartózkodik. A telet a vizek legmélyebb pontjain tölti az iszap közelében. A napszak is fontos horgászati szempontból, a legjobb eredményt hozhatják a kora reggeli, hajnali, illetve a késő esti órák. Délben csak borongós idő esetén jelentkezhet. A csepergő eső fokozza kapókedvét, sőt zivatar elvonultával, mikor a víz feldúsul oxigénnel, határozottabban kap. Horgászmodszerek:

Horgászni erre a halfajra tudatosan csak néhányan horgásznak és csak olyan vizeken ahol szép számban él. Különös élményt nyújt finom szereléssel kihozni a vízínövényzet buja áthatolhatatlan szövedékéből ezt az igen harcós halat. Mivel növényzet közt horgászunk, és a fenék közelében kell hogy keressük a compót ezért az úszós módszerek közül a feltolás, és a felfektetés módszer jöhet szóba, a csalinak a vízfenéken kell lennie. Fenekezésnél a csúszóólmós, illetve a csúszóra szerelt etetőkosaras módszer jöhet szóba, mindig finom szereléket használjunk. {jumi [/jumi.html]} Felszerelés:

A horgászbót úszózásnál legyen spicckaciós, hossza 3,8-4,2 m, dobósúlya 15-30 g, előfordol, hogy esőben horgászunk, ekkor elengedhetetlen a match-bot, ennél a botnál ugyanis a gyűrűk aprók és szorosan egymás mellett helyezkednek el, ezért a nedves botra nem tapad a zsinór és megkönnyíti a dobást. Az orsó legyen legalább 35-ös kapacitású, megbízható fékrendszerrel rendelkezzen, mert a compók bizony kemény harcósok. A zsinórt csak az ésszerűség határáig finomíthatjuk, hiszen szembe kell nézni azzal a ténnyel, hogy akadályokban bővelkedő vízterületen horgászunk, megfelelő erre a célra a lágy csomótűző zsinór, méretét tekintve 0,12-,20 mm-ig, de ahol kapitális példányok is vannak, ott bátran használhatunk 0,25 mm-est is. Az úszó ceruzaformájú, vagy körtealakú legyen, mindenképpen hosszú antennájút válasszunk, mivel ezeken a fajtákon lehet a legjobban észrevenni az óvatos kapást. A horog 8-14-es méretű bő öblű legyen, mindig fenjük tüélesre.

A fenekező módszernél bevált a rezgőspicces módszer, amely egy speciális botvégre csavározható érzékeny spicctagról kapta a nevét. A botot kissé ferdén kell elhelyezni, a kapást a botvég finom rezgése jelzi. Etetőkosaras horgászatnál alkalmazhatunk csontikosarat, illetve fémrácsos ún. Feeder-kosarat, amelyet finom őrlésű etetőanyaggal töltünk meg. A zsinór itt lehet egy kicsit vastagabb mint az úszós horgászatnál, 0,25-ös. Csalik:

A compóra alkalmazhatjuk a növényi és állati eredetű csalik széles skáláját, a kukoricától a kenyérgyurmaig mindent használhatunk, egy fontos szabály van viszont, hogy a csali idegen szagoktól mentes legyen (pl. dohányosok etetőanyag gyúrás illetve csalizás előtt gondosan mossanak kezét), a hal ugyanis rendkívül jó íz és szagérzékeléssel rendelkezik. Ha a gyurmáinkat különféle aromákkal ízesítjük, vigyázzunk az adagolás mennyiségére, a túl sok ízfokozó anyag riasztólag hat a halra. Elsősorba az édes aromákat kedveli, főleg a mézzel érhetünk el nagy sikereket. Állati eredetű csalik közül első helyen áll a természetes tápláléka a vörös szúnyoglárva, amelyet vékony húsu horogra feltűzhetünk, de már a kereskedésekben kapható egy olyan ragasztó amely a vízben nem oldódó és megfelelően rögzíti a lárvát a horoghoz. Az apró trágyagilisztá, csonti, vékonyabb pióca is eredményt hozhat, érdemes próbálkozni, hiszen nem tudhatjuk, hogy éppen mire éhezik meg a halunk, és az sem mellékes dolog ha esetleg ponty kap a horgunkra. Etetőanyag feltétlenül fontos a compó horgászatánál. Elsősorban itt is az edesebb illatúakat részesítsük előnyben, érdemes a kajába keverni szemes takarmányt (főtt búza, kukorica, zúzott csillagfűrt), illetve apróra vágott gilisztát, szúnyoglárvát. Egyes helyeken főleg versenyhorgászok, gyepetglát gondosan megtisztítanak, majd rászórják az élő caslikat, és mindenestől behajítják a horgász helyre, a vízbeéréskor a férgek kimásznak a gyepetglából és odacsalik a halakat. {jumi [/jumi.html]} Fárasztás, kiemelés, élvartás:

A compó kapása egészen finom, gyakran csak azt látjuk, hogy az úszó liftezik fel le mm-eket, vagy pedig furcsán remegve mozog, ilyenkor a hal óvatosan ízlelgeti a csali. A bevágás után elementáris erőve igyekszik a sűrű növényzetbe, ha vissza tudjuk tartani az már fél siker, a szákolásnál mindig fej felől merrítsünk és várjuk meg amíg a hal teljesen elkészül erejével. A kézzel való megragadása nem mindig tanácsos mert ez a síkos bőrű hal kicsúszhat kezünk közül, ezért puha ruhával érdemes megfogni. Élvartása szákban történik, jól viseli a rabságot. A hal tisztításakor első benyomás az, hogy igen nehéz megszabadítani gazdáját a pikkelytől, ezen csak úgy segíthetünk, hogy a megölt halat néhány pillanatra lobogó forró vízbe mártjuk, a pikkely így könnyen lejön.